

Sygn. akt XVI GC 1672/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2016 r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. G.**

przeciwko (...) **Spółce akcyjnej z siedzibą w Ł.**

o zapłatę kwoty 7.380 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz powoda M. G. kwotę 7.380 (siedem tysięcy trzysta osiemdziesiąt) złotych wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 06 lipca 2014 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz powoda M. G. kwotę 1.586 (jeden tysiąc pięćset osiemdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.217 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. kwotę 165,11 (sto sześćdziesiąt pięć 11/100) złotych tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt XVI GC 1672/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 25 lutego 2015 r. (data stempla pocztowego) powód M. G., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...); B. w Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w Ł. kwoty 7 380,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 06 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że dochodzi zapłaty kosztów najmu pojazdu zastępczego pojazdu, które to koszty pozwany, jako ubezpieczyciel sprawcy szkody komunikacyjnej zaistniałej w dniu 24 kwietnia 2014 r. powinien zapłacić poszkodowanemu w ramach odszkodowania. Poszkodowany dokonał na rzecz powoda cesji przysługującej mu względem pozwanego wierzytelności odszkodowawczej. (pozew k. 3-8).

W dniu 15 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W., działając w sprawie o sygn. akt XVI GNe 1881/15, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 34).

W dniu 04 maja 2015 r. pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował roszczenie powoda zarówno co do zasady jak i wysokości.

W uzasadnieniu sprzeciwu zaznaczył, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności za szkodę zaistniałą w wyniku zdarzenia z dnia 24 kwietnia 2014 r. Wskazał, że wypłacona odszkodowaniem kwota 24 374,45 zł została wypłacona w oparciu o wyliczenie szkody całkowitej, zatem nie znaleziono podstawy do wypłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdy zastępczego. W odniesieniu do kosztów najmu pojazdu zastępczego poszkodowany zakwestionował zarówno okres jak i wysokość zastosowanej stawki czynszu najmu. Pozwany podniósł, że zastosowane przez powoda stawki przekraczają rynkowe stawki za najem pojazdu. Pozwany zarzucił również, iż strona powodowa nie udowodniła czy i kiedy zbyła wrak pojazdu, co dałoby jej możliwość nabycia nowego auta (sprzeciw k. 41-43).

Strony do końca procesu pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 24 kwietnia 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony samochód marki J. (...) o nr rej. (...), będący własnością R. B. (dalej: poszkodowany). Sprawcą zdarzenia był kierujący pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w (...) S.A. (okoliczności bezsporne).

W dniu 25 grudnia 2014 r. zgłoszono szkodę w pozwanym Towarzystwie (...). Uszkodzony pojazd J. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został oddany do warsztatu.

Tego samego dnia tj. 25 kwietnia 201 r. poszkodowany R. B. zawarł z M. G. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...); B. w Ł. jako wynajmującym pisemną umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...) o nr rejestracyjnym (...). Strony ustaliły czynsz najmu na kwotę 200 zł netto za dobę najmu. Końcowy okres najmu strony określiły na dzień likwidacji szkody (**Dowody:** Umowa najmu– k. 12).

Pojazd zastępczy poszkodowanemu R. B. był niezbędny do dojazdów do pracy, pomocy dziadkom, dojazdu na siłownię oraz załatwianiu bieżących spraw (**Dowód:** oświadczenie k. 17).

W dniu 25 kwietnia 2014 r. R. B. zawarł również z M. G. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której R. B. przelał na rzecz M. G. wierzytelność przysługującą mu z tytułu OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 24 kwietnia 2014 r. zarejestrowaną w (...) S.A pod nr (...) obejmującą prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego (**Dowód:** umowa cesji k. 15).

W dniu 27 kwietnia 2014 r. R. B. została wystawiona faktura nr (...) na kwotę 396,06 zł tytułem holowania pojazdu marki J. w dniu zdarzenia (**Dowód:** faktura- k. 185).

Decyzją z dnia 05 maja 2014 r. (...) S.A. zakwalifikowała szkodę jako całkowitą, ustalając wysokość należnego odszkodowania na kwotę 15 896,06 zł. Wskazano, iż należne odszkodowanie stanowi różnicę między wartością pojazdu szacowaną na dzień szkody w wysokości 35 300 zł a pozostałością w kwocie 19 800 zł. Jednocześnie uwzględniono wystawioną fakturę w wysokości 396,06 zł tytułem kosztów holowania uszkodzonego pojazdu. Przyznana kwota odszkodowania została przelana na rachunek bankowy M. G. w dniu 08 maja 2014r.

W dniu 06 maja 2014 r. M. G. sporządził kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu marki J., szacując ją na kwotę 26 245,80 zł, która to kwota została zatwierdzona przez Towarzystwo (...) w dniu 14 maja 2014 r. (**Dowód:** kosztorys k. 178-181).

W dniu 30 maja 2015 r. M. G. wystawił na rzecz R. B. następujące faktury VAT:

- nr (...) na kwotę 11 737,45 zł netto (14 437,06 zł brutto) tytułem zakupionych części zamiennych pojazdu

- nr (...) na kwotę 8 079,18 zł netto (9 937,39 zł brutto) tytułem naprawy blacharsko lakierniczej uszkodzonego pojazdu marki J.

- fakturę nr (...) na kwotę 6000 zł netto (7380,00 zł brutto) z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego marki T. (...) o nr rej. (...) od dnia 25 kwietnia 2014 r. do dnia 24 maja 2014 r. tj. przez okres 30 dni przy stawce czynszu 200 zł za dobę.

Powyższe faktury wraz z fakturą nr (...) za holowanie uszkodzonego pojazdu zostały przesłane na adres mailowy przedstawiciela Towarzystwa (...) w dniu 03 czerwca 2014 r.

(**Dowód** : faktury VAT k. 147-176, korespondencja mailowa- k. 177).

Następnie decyzją z dnia 05 czerwca 2014 r. Towarzystwo (...) przyznało dodatkową kwotę odszkodowania w wysokości 8 478,39 zł i wypłaciło tę kwotę w dniu 10 czerwca 2014r., uwzględniając przedłożone faktury nr (...) naprawy pojazdu. Jednocześnie Towarzystwo (...) odmówiło wypłaty odszkodowania tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdy zastępczego. (**dowód**: decyzja wypłaty odszkodowania- k. 46, decyzja II wypłaty odszkodowania- k. 47).

Rynkowe stawki dzienne wynajęcia pojazdu zastępczego porównywalnej klasy do pojazdu poszkodowanego na rynku (...) w kwietniu 2014 r. w wymiarze 30 dni kształtowały się na poziomie od 105 zł netto za dobę do 260,00 zł netto za dobę (**Dowód**: opinia biegłego k. 88-98).

Pismem z dnia 07 listopada 2014 r. (...) S.A. zostało wezwane do zapłaty łącznej kwoty 7 380 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wyniku szkody z dnia 24 kwietnia 2014 r. W odpowiedzi pismem z dnia 30 stycznia 2015 r. Towarzystwo (...) podtrzymało swoje stanowisko o odmowie wypłaty odszkodowania tytułem poniesionych kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, wskazując, iż nie została wykazana celowość oraz konieczność wynajmu pojazdu (**Dowód**: wezwanie do zapłaty- k.21, pismo z 30.01.2015 r. - k.48).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt sprawy oraz twierdzeń stron co do okoliczności niespornych. Dokumenty, w zasadzie w większości stanowiły kserokopie dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 245 k.p.c., Sąd włączył je do materiału dowodowego traktując w oparciu o przepis art. 308 k.p.c. jako dowód z wizerunku dokumentów odwzorowujących oryginał. Strony nie kwestionowały zgodności tych kserokopii z oryginalnymi dokumentami. Stosownie więc do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego.

Wnioskowany przez pozwanego dowód z zeznań świadka R. B. sąd oddalił, jako nieprzydatny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w świetle okoliczności na którą miałyby być powołany.

Wobec rozbieżności stanowiska stron w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz uzupełniającej opinii ustnej biegłego.

Dopuszczając ten dowód Sąd stanął na stanowisku, iż w zakresie tezy dowodowej wymagana jest wiedza specjalistyczna, a dowód ten jest konieczny do zakończenia niniejszego postępowania.

Należy wskazać, iż ocena opinii biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją pod tym względem inne, szczególne dla tego dowodu kryteria jego oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność logiki i wiedzy powszechnej. Sporządzona w toku postępowania przez biegłego opinia pisemna została zakwestionowana przez stronę powodową w zakresie wniosków biegłego. W uzupełniającej opinii ustnej biegły doprecyzował swoje stanowisko zmieniając je w zakresie oszacowania właściwej stawki za najem pojazdu wskazując, iż było ono nieuprawnione, wykraczające poza okoliczność wskazaną przez Sąd dla którego miała zostać sporządzona opinia. Zdaniem Sądu opinia biegłego ma charakter kompletny, jest całościowa

a także rzetelna. W związku z tym Sąd uznał ją wiarygodną oraz przydatną do ustalenia okoliczności, dla których dowód ten został dopuszczony. W szczególności biegły odpowiedział na pytanie sądu wskazując zakres obowiązywania stawek rynkowych dla wynajmu klasy pojazdu zastępczego na rynku (...) w kwietniu 2014 r.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego roszczenie strony powodowej uznać należy za uzasadnione w zakresie żądania głównego, a jego podstawą prawną był art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c.

Roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu powód wywodził z umowy cesji zawartej w dniu 25 kwietnia 2014 r. z M. G., na podstawie której jako cesjonariusz nabył wierzytelność poszkodowanego, wynikającą z tytułu prawa do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Nabyta przez powoda wierzytelność była de facto wierzytelnością o zapłatę przez pozwanego odszkodowania za szkodę wyrządzoną poszkodowanemu w ww. kolizji.

Większość okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie było bezspornych pomiędzy stronami. W szczególności pozwany nie kwestionował odpowiedzialności sprawcy za zaistniałą kolizję drogową i swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody – posiadacza pojazdu mechanicznego. Z mocy art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) poszkodowanemu przysługiwało bowiem roszczenie odszkodowawcze bezpośrednio wobec zakładu ubezpieczeń sprawcy szkody – pozwanego w niniejszej sprawie, a co za tym idzie był on również uprawniony do rozporządzania wierzytelnością o zapłatę odszkodowania przysługującą mu wobec pozwanego – zarówno w całości, jak i w części – na rzecz innego podmiotu.

Pozwany nie kwestionował również skuteczności zawarcia przez powoda z poszkodowanym R. B. umowy o przelew wierzytelności, ani skuteczności zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego.

W ocenie Sądu powód wykazał zawarcie ważnych umów cesji w rozumieniu art. 509 § 1 k.c., z których swoje roszczenie wobec pozwanego wywodził, w tym zakresie powołując się na dokumenty prywatne w postaci umów o przelew wierzytelności. Prawdziwość tych dokumentów nie była kwestionowana przez pozwanego, a zatem należy przyjąć, iż osoby, które dokument ten podpisały złożyły oświadczenia w nich zawarte (art. 245 k.p.c.). Wszystkie te umowy zostały nadto zawarte przez uprawnione do tego osoby. Były one umowami skutecznymi, albowiem zbywana wierzytelność została nie tylko sprecyzowana w umowach cesji, ale była również oznaczalna na podstawie analizy stosunku obligacyjnego, z którego wynikała - w umowie bowiem wskazano stosunek prawny będący podstawą zbywanej wierzytelności, jego zakres i przedmiot oraz osobę dłużnika.

Zauważyć również trzeba, że przedmiotem przelewu może być także dostatecznie oznaczona wierzytelność przyszła (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 września 1997 r., III CZP 45/97, OSNC 1998/2/22), dlatego nie budziło wątpliwości Sądu, że wierzytelność będąca przedmiotem umowy cesji nie musiała być również wymagalna w chwili zawarcia takiej umowy. Jak wskazuje się bowiem w orzecznictwie, skuteczne jest zbycie wierzytelności nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika (wyrok SN z 5 listopada 1999 r., III CKN 423/98). Przyjmuje się, że w tych wypadkach wprawdzie wierzytelności nie są dokładnie oznaczone, ale są oznaczalne, gdyż można je określić za pomocą analizy treści stosunków obligacyjnych, z których wynikają. Taki właśnie charakter miała wierzytelność, będąca przedmiotem analizowanych umów. Skuteczność umowy cesji uzależniona jednak została od istnienia wierzytelności będącej przedmiotem przelewu, tj. przedmiotu cesji. Ta natomiast powstała na skutek umowy najmu zawartej przez poszkodowanego z M. G..

Umowę najmu z dnia 25 kwietnia 2014 r., stanowiącą podstawę dla roszczenia powoda zgłoszonego w niniejszym postępowaniu, również należało uznać za ważną. Dołączone do pozwu dokumenty bezspornie wykazują, iż również ta umowa została zawarta przez uprawnione do tego osoby. Umowa najmu określała nadto elementy przedmiotowo istotne w świetle art. 659 § 1 k.c., a więc przedmiot najmu i czynsz najmu. Czynsz najmu został wskazany bezpośrednio w umowie. Tym samym brak było jakichkolwiek podstaw dla kwestionowania ważności ww. umowy, zwłaszcza

iż została ona wykonana przez wynajmującego, albowiem samochód zastępczy został poszkodowanemu wydany do używania i następnie – po wykorzystaniu – przez niego zwrócony, czego pozwany również nie kwestionował. Świadczenie najemcy zostało natomiast spełnione nie poprzez zapłatę czynszu najmu, lecz poprzez dokonanie skutecznej cesji przysługującej mu wobec ubezpieczyciela wierzytelności, co również stanowi formę zapłaty.

Uwzględniając zatem ważność i skuteczność zawartych umów cesji oraz najmu, należało ocenić roszczenie powoda co do zasady i co do wysokości.

Stosownie do treści art. 34 ust. 1 ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem (...) zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Regułą jest zatem zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Naprawienie szkody co do zasady polega – według wyboru poszkodowanego - bądź na przywróceniu stanu poprzedniego, bądź na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej, jednakże w przypadku dochodzenia naprawienia szkody bezpośrednio od ubezpieczyciela, naprawienie szkody ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. Korzystanie z samochodu jest obecnie standardem cywilizacyjnym, a zatem jeżeli osoba pojazd posiadająca utraci możliwość korzystania z niego z uwagi na jego uszkodzenie, ponosi tym samym szkodę. Niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego uznawana jest przy tym za normalne następstwo wypadku komunikacyjnego w rozumieniu art. 361 § 1 k.c., a zatem jeżeli poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Poszkodowanemu przysługuje wówczas od ubezpieczyciela zwrot wydatków koniecznych, a więc niezbędnych do korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 08.09.2004 r., sygn. akt IV CK 672/03, Lex 146324 oraz uzasadnienie uchwały SN z dnia 17.11.2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). W konsekwencji więc poszkodowanemu, a w rezultacie zawarciu umów cesji powodowi, co do zasady należało się od pozwanego odszkodowanie obejmujące zwrot kosztów związanych z wynajęciem samochodu zastępczego przez poszkodowanego.

W przedmiotowej sprawie pozwany w pierwszej decyzji z dnia 05 maja 2014 r. zakwalifikował szkodę jako całkowitą. Pozwany podniósł zatem, iż w przedmiotowej sprawie nie jest należne odszkodowanie tytułem wynajmu pojazdu zastępczego. Pozwany wywiódł, że skoro decyzja o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej nastąpiła w dniu 05 maja 2014 r. to najem pojazdu do dnia 24 maja 2014 r. był bezzasadny. Wskazał jednocześnie, że powód nie udowodnił czy i kiedy poszkodowany zbył wrak pojazdu co dawałoby mu możliwość nabycia nowego pojazdu.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż okres od momentu zaistnienia szkody do chwili wydania pierwszej decyzji pozwanego o przyznaniu odszkodowania należy bez wątplenia uznać, za uzasadniony.. Poszkodowany nie ma bowiem wpływu na czas trwania procedury likwidacyjnej prowadzonej przez ubezpieczyciela, a zatem do czasu wydania decyzji przez Ubezpieczyciela o zakwalifikowaniu powstałej szkody, poszkodowany jest pozbawiony możliwości korzystania z własnego samochodu.

W następnej kolejności godzi się zauważyć, że nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ewentualne zbycie wraku uszkodzonego pojazdu. Dlatego sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka na wskazaną okoliczność. Podstawą dla rozstrzygnięcia powyższej kwestii jest ocena działania pozwanego Towarzystwa (...). Decyzją z dnia 05 maja 2014r. pozwany rzeczywiście zakwalifikował szkodę w pojeździe marki J. jako całkowitą i zdecydował o wypłacie odszkodowania w wysokości 15 550 zł. Powód zdecydował jednak o zasadności naprawy pojazdu, stąd dzień później wysłał pozwanemu kosztorys, który został zweryfikowany przez pozwanego. Faktury VAT nr (...) wystawione przez M. G. zostały przyjęte przez pozwane Towarzystwo (...) i na ich podstawie kolejną

decyzją z dnia 05 czerwca 2014 r. pozwany wypłacił dodatkowe odszkodowanie w wysokości 8 874,45 zł wskazując w uzasadnieniu, iż jego podstawą jest uznanie kwot wynikających z w.w. faktur.

Oceniając zatem działania pozwanego, należy stwierdzić, iż uznanie wysokości poniesionych kosztów naprawy pojazdu wskazanych na wystawionych fakturach, należy zakwalifikować jako zmianę pierwotnej decyzji o zakwalifikowaniu powstałej szkody jako całkowitej. Skoro zatem pozwany uznał zasadność naprawy pojazdu, niezrozumiałym staje się w tej sytuacji jednoczesna odmowa wypłaty odszkodowania tytułem kosztów poniesionych za najem pojazdu zastępczego. Pozwany nie kwestionował w trakcie postępowania likwidacyjnego zasadności naprawy pojazdu we wskazanym przez powoda zakresie, zarówno na etapie otrzymania kosztorysu naprawy do weryfikacji, jak również otrzymanych faktur po dokonaniu naprawy.

Przechodząc do kwestionowanej przez pozwanego zasadności najmu pojazdu zastępczego oraz wysokości stawki najmu pojazdu, która w ocenie strony pozwanej jest stawką wygórowaną należy stwierdzić, że uzasadnionym czasem najmu pojazdu jest okres 30 dni, wskazanych przez powoda. Czas najmu pojazdu obejmował okres od dnia zgłoszenia szkody tj od 25 kwietnia 2014 r. do dnia 24 maja 2014 r. kiedy to nastąpił koniec naprawy pojazdu. W świetle przedstawionej wyżej argumentacji, z uwagi na faktyczną zmianę kwalifikacji szkody przez pozwanego, za uzasadniony należy uznać czas najmu pojazdu do momentu zakończenia naprawy pojazdu uszkodzonego.

Odnosząc się natomiast do zarzutu zawyżenia umówionej przez strony stawki czynszu najmu wskazać należy, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje koszty niezbędne i ekonomicznie uzasadnione, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (por. uchwała SN z 13.06.2003 r., sygn. OSNC 2004/4/51). Kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone co do zasady według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego zakład naprawczy czy wynajmujący pojazdy zastępcze, pod warunkiem jednak, iż odpowiadają one cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku, a ponadto można je zaliczyć do kategorii kosztów niezbędnych.

Jak natomiast wynika z pisemnej opinii biegłego stawka czynszu najmu zastosowana przez powoda (200 zł netto) mieściła się w granicach stawek stosowanych na rynku. Zakres stawek wynajmu samochodu klasy odpowiadającej klasie co pojazd uszkodzony lub innego pojazdu tej samej klasy na terenie rynku (...) w kwietniu 2014 r. przez okres najmu 30 dni kształtował się w przedziale od 105,00 zł netto do 260 zł netto za dobę. W tej sytuacji nie można uznać stawki stosowanej przez powoda za rażąco wygórowaną, a tym samym brak podstaw, aby ustalać wysokość odszkodowania z zastosowaniem innych stawek niż te stosowane przez powoda.

Należy również zaznaczyć, że poszkodowany wynajął pojazd klasy niższej, niż pojazd uszkodzony. Biegły w swojej opinii pisemnej w prawdzie wskazał, iż mając na uwadze poziom eksploatacji uszkodzonego pojazdu, pojazdem zastępczym powinien być pojazd adekwatny do wieku i wyposażenia pojazdu uszkodzonego, a zatem stawka najmu pojazdu powinna być niższa niż ustalona przez powoda. Opinia ta jednak w ocenie sądu była subiektywnym zdaniem biegłego, z którego zresztą w uzupełniającej opinii zrezygnował. Podstawowym zadaniem dowodu z opinii biegłego było ustalenie wysokości rynkowej stawki za najem pojazdu klasy porównywalnej do uszkodzonego pojazdu, w kwietniu 2014 r. występującej na rynku (...). Stawka rynkowa w oparciu o analizę poszczególnych firm zajmujących się najmem pojazdów zarówno o zasięgu globalnym jak również w lokalnych wypożyczalniach, została określona w przedziale od 105 zł netto do 260 zł netto.

Mając więc na uwadze powyższe, odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego przysługiwało poszkodowanemu przy uwzględnieniu 30 dniowego okresu najmu, jako pozostającego w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, za które pozwany ponosił odpowiedzialność jako ubezpieczyciel jego sprawy. Odszkodowanie to należało ustalić przy uwzględnieniu umówionej przez strony umowy stawki czynszu najmu w wysokości 200 zł netto tj. 246 zł brutto, co daje sumę odszkodowania wynoszącą 7 380 zł brutto, a więc w wysokości wskazanej przez powoda na fakturze.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł, na podstawie art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Zgodnie z powołanym art. 14 ust. 1 ww. ustawy zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia (...) zawiadomienia

o szkodzie. W przedmiotowej sprawie okres 30 dniowy należy liczyć od momentu wydania decyzji o przyznaniu odszkodowania w wysokości 15 500 zł z jednoczesną odmową zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, a więc od dnia 05 maja 2014 r., uznając tę datę za datę pewną, w której pozwany wiedział o istniejącym roszczeniu.

Tym samym zasadne było żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia następującego po upływie 30 dniowego okresu od daty 05 czerwca 2014 r. a więc od dnia 06 lipca 2014 r. do dnia zapłaty, nie zaś jak wskazał powód od dnia 06 czerwca 2014r. Zatem żądanie przez powoda zasądzenia odsetek przed dniem 06 lipca 2014 r. podlegało oddaleniu.

Mając na uwadze powyższą argumentację orzeczono jak w punkcie I i II sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione, zatem Sąd obciążył pozwanego kosztami postępowania w całości. Na koszty celowego dochodzenia praw powoda składały się w przedmiotowym postępowaniu: opłata od pozwu w wysokości 369 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym (1200 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Koszt wynagrodzenia pełnomocnika procesowego powoda będącego adwokatem ustalono na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Ponadto w pkt III wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanemu kwotę 165,11 zł tytułem kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa z tytułu wynagrodzenia dla biegłego za wykonaną opinię w sprawie, stosownie do art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w myśl którego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie powołanych przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.